Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
J. MAZÁK
fremsat den 26. januar 2012 [1]

Sag C-527/10

ERSTE Bank Hungary Nyrt
modRepublikken Ungarn,BCL Trading GmbHog
ERSTE Befektetési Zrt.

(anmodning om præjudiciel afgørelse fremsat af Legfelsőbb Bíróság (Ungarn))

»Retligt samarbejde i civile sager — insolvensbehandling — det tidsmæssige anvendelsesområde for forordning (EF) nr. 1346/2000 — international kompetence — søgsmål, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og hvor der træffes afgørelse i snæver forbindelse hermed — den lovgivning, der finder anvendelse — tredjemands tinglige rettigheder — afvisning af anmodning om præjudiciel afgørelse«

1. Denne anmodning om præjudiciel afgørelse er fremsat af Legfelsőbb Bíróság (Ungarn) og vedrører fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs (herefter »forordningen«) [2]. Det skal nærmere bestemt afgøres, om forordningens artikel 5, stk. 1, om tredjemands tinglige ret til de af skyldnerens aktiver, der befinder sig på en anden medlemsstats område end den, hvor insolvensbehandlingen indledes, også finder anvendelse i tilfælde, hvor skyldnerens aktiv befinder sig på en medlemsstats område, når medlemsstaten først er blevet medlem af Den Europæiske Union efter indledningen af insolvensbehandlingen.

De retlige rammer

Akten vedrørende vilkårene for tiltrædelse

2. Artikel 2 i akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union [3] (herefter »akten vedrørende vilkårene for tiltrædelse«), bestemmer:

»Fra tiltrædelsesdatoen er bestemmelserne i de oprindelige traktater og de retsakter, der er vedtaget af institutionerne og Den Europæiske Centralbank før tiltrædelsen, bindende for de nye medlemsstater og gælder i disse stater på de vilkår, som er fastsat i disse traktater og i denne akt.«

1 — Originalsprog: fransk.
2 — EUT L 160, s. 1.
3 — EFT L 236, s. 33.

Forordningen

3. Forordningens artikel 3, stk. 1 og 2, bestemmer vedrørende fastlæggelsen af den ret, der har kompetence til at indlede en insolvensbehandling:

»1. Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling. For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det vedtægtsmæssige hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres.

2. Befinder centret for skyldnerens hovedinteresser sig på en medlemsstats område, har retterne i en anden medlemsstat kun kompetence til at indlede insolvensbehandling mod denne skyldner, hvis han har et forretningssted på denne anden medlemsstats område. Denne insolvensbehandling kan kun omfatte den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig på sidstnævnte medlemsstats område.«

4. Med hensyn til fastlæggelsen af den lovgivning, der finder anvendelse ved insolvensbehandlingen, bestemmer forordningens artikel 4, stk. 1, som følger:

»Medmindre andet er fastsat i denne forordning, er det konkurslovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes, der gælder for insolvensbehandlingen og dens virkninger.«

5. Med hensyn til tredjemands tinglige rettigheder bestemmer forordningens artikel 5, stk. 1, som følger:

»Indledningen af insolvensbehandlingen berører ikke en kreditors eller en tredjemands tinglige ret til fysiske eller immaterielle formuegenstande, løsøre eller fast ejendom – såvel specifikke aktiver som en række uspecificerede aktiver under ét, der varierer fra tid til anden – som tilhører skyldneren, og som på tidspunktet for insolvensbehandlingens indledning befinder sig på en anden medlemsstats område.«

6. Forordningens artikel 16, stk. 1, som findes i kapitel II, der har overskriften »Anerkendelse af insolvensbehandlingens virkninger«, bestemmer:

»Enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, anerkendes i alle de øvrige medlemsstater, så snart den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

[…]«

7. Forordningens artikel 43 indeholder bestemmelser om dens tidsmæssige anvendelse og har følgende ordlyd:

»Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på insolvensbehandlinger, der indledes efter forordningens ikrafttræden. Retshandler foretaget af skyldneren inden forordningens ikrafttræden er fortsat underlagt den lovgivning, der var gældende for dem på det tidspunkt, hvor de blev foretaget.«

8. Forordningen trådte ifølge artikel 47 i kraft den 31. maj 2002.

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingerne og det præjudicielle spørgsmål

9. Den 8. maj 1998 udstedte Postabank és Takarékpénztár Rt. (herefter »Postabank«) to uigenkaldelige remburser med henstand på henholdsvis 6 000 000 USD og 6 120 000 USD til BCL Trading GmbH, der var hjemmehørende i Wien (herefter »BCL Trading«).

10. BCL Trading overdrog sin pengefordring i henhold til rembursaftalen til forskellige banker. Postabank har efterfølgende nægtet at udbetale de af denne i henhold til remburserne krævede beløb, idet den har lagt til grund, at de forelagte lånebeviser var forfalskede.

11. Den 9. juli 2003 stillede BCL Trading de aktier i Postabank, som denne besad, som sikkerhed i tilfælde af, at Postabank skulle være forpligtet til at udbetale de i rembursaftalen omhandlede beløb, højest 12 120 00 USD. Disse aktier udgjorde den økonomiske sikkerhedsstillelse.

12. Efterfølgende indgik Postabanks retlige efterfølger, nemlig ERSTE Bank Hungary Nyrt. (herefter »ERSTE Bank«), en aftale med de modtagende banker, i henhold til hvilken ERSTE Bank betalte disse et beløb på 7 850 000 USD.

13. Der blev indledt insolvensbehandling af BCL Trading i Østrig den 5. december 2003 og dette blev offentliggjort den 4. februar 2004.

14. Med hensyn til de aktier, som BCL Trading besad i Postabank, som blev erstattet med aktier i ERSTE Bank som retlig efterfølger til Postabank, og som var stillet til sikkerhed, tilpligtede Legfelsőbb Bíróság ved delafgørelse af 6. december 2005 den ungarske stat til at købe disse for en pris af 1 516 450 200 HUF, med den begrundelse, at denne udøvede en bestemmende indflydelse i Postabank, hvilket i henhold til ungarsk lovgivning gav anledning til en indløsningsforpligtelse for de Postabank aktier, som småaktionærerne udbød til salg. Den ungarske stat opfyldte sin forpligtelse ved at købe de omhandlede aktier og stillede kaution for det af Legfelsőbb Bíróság fastsatte beløb.

15. Den 27. januar 2006 anlagde ERSTE Bank et anerkendelsessøgsmål ved Fővárosi Bíróság (retten i Budapest) mod den ungarske stat, som første indstævnte, BCL Trading, som anden indstævnte, og ERSTE Befektetési Zrt., som tredje indstævnte, med påstand om anerkendelse af sikkerhedsstillelse for kautionssummen.

16. Efter at have fastslået, at der allerede var indledt insolvensbehandling af BCL Trading i Østrig, og at den østrigske konkurslovgivning udelukkede muligheden for at anlægge sag mod en virksomhed under konkursbehandling for så vidt angår konkursboet, hvilket indebar en fuldstændig afskæring af muligheden for sagsanlæg, afsagde Fővárosi Bíróság henlæggelseskendelse i sagen.

17. Ítélőtábla (den regionale appeldomstol) stadfæstede som anden instans efter ERSTE Banks anke den i første instans trufne kendelse, idet den bemærkede, at i henhold til forordningens artikel 4, stk. 1, skulle østrigsk lovgivning finde anvendelse i sagen, hvilket i praksis udelukkede enhver mulighed for at indlede en sådan retslig procedure.

18. ERSTE Bank iværksatte kassationsanke ved Legfelsőbb Bíróság. Denne ret er af den opfattelse, at en fortolkning af forordningens artikel 5, stk. 1, er nødvendig for, at den kan træffe afgørelse i sagen. På denne baggrund har Legfelsőbb Bíróság besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Finder artikel 5, stk. 1, i [forordningen] anvendelse på en civil retssag, der vedrører eksistensen af en tinglig rettighed [i det foreliggende tilfælde en sikkerhedsstillelse], hvis det land, som det værdipapir, der var stillet som sikkerhed, og efterfølgende det kontantbeløb, som dette værdipapir blev indløst til, befandt sig i, endnu ikke var [medlem af Den Europæiske Union] på tidspunktet for indledningen af insolvensbehandlingen i en anden medlemsstat, men dog var blevet medlem på tidspunktet for anlæggelsen af sagen?«

19. Det tilføjes for fuldstændighedens skyld, at ERSTE Bank ud over dette anerkendelsessøgsmål om anerkendelse af en sikkerhedsstillelse har indgivet stævning om indledning af en anden insolvensbehandling af BCL Tradings aktiver i Ungarn. Legfelsőbb Bíróság har efter at have anerkendt forordningens anvendelighed i den sag forkastet dette søgsmål med den begrundelse, at ERSTE Bank ikke har kunnet godtgøre, at BCL Trading havde et forretningssted i Ungarn.

Bedømmelse

20. Det kan udledes af de oplysninger, der fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at de ungarske retsinstanser, der har truffet afgørelse i første og anden instans, har afvist ERSTE Banks søgsmål på grundlag af østrigsk lovgivning, som de har anvendt i henhold til forordningens artikel 4, der opstiller et generelt princip om anvendelse af lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes (lex concursus), på insolvensbehandlingen og dens virkninger.

21. Den forelæggende ret, der skal træffe afgørelse i en kassationsanke, overvejer imidlertid den mulige anvendelse af forordningens artikel 5, stk. 1, som udgør en undtagelse som omhandlet i 24. og 25. betragtning til forordningen til denne hovedregel. Det handler således om en undtagelse med hensyn til tinglige rettigheder til aktiver, der tilhører skyldneren, og som befinder sig på en anden medlemsstats område end den, hvor insolvensbehandlingen er blevet indledt.

22. Den forelæggende ret har i denne henseende udtrykt tvivl om, hvorvidt den omstændighed, at skyldnerens aktiv (i det foreliggende tilfælde de aktier i ERSTE Bank, som BCL Trading ejer, og de penge, som de er blevet omsat til), som tredjemand har tinglige rettigheder til (nemlig sikkerhedsstillelsen til fordel for ERSTE Bank), befinder sig på en anden medlemsstats område (i det foreliggende tilfælde Republikken Ungarn) end den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er blevet indledt (i det foreliggende tilfælde Republikken Østrig), når den stat, hvor det omhandlede aktiv befinder sig, først blev medlem af Unionen efter indledningen af skyldnerens insolvensbehandling, er til hinder for anvendelsen af forordningens artikel 5, stk. 1.

23. Denne omstændighed rejser imidlertid tvivl ikke blot om anvendelsen af denne bestemmelse i forordningen, men ligeledes om den tidsmæssige anvendelighed af forordningen som sådan i den foreliggende sag. Som følge deraf bør den tidsmæssige virkning af forordningen i de stater, der er blevet medlemmer af Unionen efter forordningens ikrafttræden, afklares, før spørgsmålet om anvendelsen af artikel 5, stk. 1, behandles.

24. Den tidsmæssige anvendelse af forordningen er reguleret i artikel 43, ifølge hvilken forordningens bestemmelser kun finder anvendelse på insolvensbehandlinger, der indledes efter forordningens ikrafttrædelse. Datoen for dette er let identificerbar, idet den er udtrykkeligt foreskrevet i selve forordningen: Artikel 47 fastsætter denne til den 31. maj 2002.

25. I det foreliggende tilfælde blev insolvensbehandlingen af BCL Trading indledt den 5. december 2003 i Østrig og offentliggjort den 4. februar 2004. Det er således uomtvistet, at denne procedure er blevet indledt efter 31. maj 2002, og at forordningen som følge deraf er fuldt anvendelig.

26. Selv om dette ikke udtrykkeligt fremgår af de oplysninger, der fremgår af forelæggelsesafgørelsen, forekommer det – idet BCL Trading havde hjemsted i Wien – muligt på grundlag af forordningens artikel 3, stk. 1, at antage, at den i Østrig indledte insolvensbehandling udgjorde en hovedinsolvensbehandling, der, som omhandlet i 12. betragtning til forordningen, har universel gyldighed og omfatter alle skyldnerens aktiver. Det bemærkes ikke desto mindre i denne henseende, at udtrykket »alle skyldnerens aktiver« nødvendigvis må være begrænset til de af skyldnerens aktiver, der

befinder sig i de medlemsstater, hvor forordningen finder anvendelse [4].

27. Dette betyder, at de af BCL Tradings aktiver, som befandt sig i Ungarn på et tidspunkt, hvor denne stat endnu ikke var blevet medlem af Unionen, ikke blev berørt af indledningen af insolvensbehandlingen i Østrig på grundlag af forordningen.

28. Ændrede denne situation sig imidlertid ved Republikken Ungarns tiltrædelse af Den Europæiske Union, dvs. efter den 1. maj 2004? Det er min opfattelse, at dette spørgsmål skal besvares bekræftende, henset til bestemmelserne i forordningens artikel 16, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, som blev anvendelige i Ungarn i henhold til artikel 2 i akten vedrørende vilkårene for tiltrædelse. Det er netop disse bestemmelser i forordningen, som indebærer en forsat integration af de af skyldnerens aktiver, der befinder sig på en tiltrædende stats område, i de aktiver, der er omhandlet af hovedinsolvensbehandlingen.

29. Forordningens artikel 16, stk. 1, pålægger alle medlemsstaterne at anerkende enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, så snart den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, hvis den træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til forordningens artikel 3. Det er åbenlyst, at for så vidt angår stater, der er tiltrådt Den Europæiske Union efter forordningens ikrafttræden, kan denne forpligtelse først opstå i henhold til artikel 2 i akten vedrørende vilkårene for tiltrædelse fra tidspunktet for den omhandlede stats tiltrædelse af Unionen.

30. Hvad angår betingelsen om, at den retsinstans, der har truffet afgørelse om indledning af insolvensbehandlingen, skal have kompetence i henhold til forordningens artikel 3, bemærkes det, at det er af ringe betydning i den henseende at vide, om den stat, hvor en afgørelse om at indlede en insolvensbehandling skal anerkendes, allerede var (eller ikke var) medlem af Den Europæiske Union på det tidspunkt, hvor afgørelsen om at indlede insolvensbehandlingen blev truffet.

31. Det fremgår således af forordningens artikel 16, stk. 1, sammenholdt med artikel 2 i akten vedrørende vilkårene for tiltrædelse, at en medlemsstat, der er tiltrådt Den Europæiske Union efter forordningens ikrafttrædelsesdato, er forpligtet til fra tidspunktet for dennes tiltræden at anerkende enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, hvis den træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til forordningens artikel 3. Som følge deraf har en afgørelse om at indlede en insolvensbehandling, der træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til forordningens artikel 3, fra datoen for en stats tiltrædelse af Den Europæiske Union i henhold til forordningens artikel 17, stk. 1, de samme virkninger i den nye medlemsstat, som den har efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.

32. Det bemærkes vedrørende dette emne, at der i henhold til 22. betragtning til forordningen er tale om en automatisk anerkendelse af afgørelser om at indlede insolvensbehandling. Som Domstolen allerede har fastslået, er det princippet om gensidig tillid, der har gjort det muligt for medlemsstaterne at afstå fra at anvende deres nationale regler om anerkendelse og fuldbyrdelse til fordel for en forenklet ordning for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, der træffes inden for rammerne af en insolvensbehandling [5].

33. Vedrørende den foreliggende sag bør det gentages, at ERSTE Bank har anlagt anerkendelsessøgsmål ved en ungarsk ret den 27. januar 2006 vedrørende sikkerhedsstillelse på kautionsbeløbet, hvilket er efter Republikken Ungarns tiltrædelse af Den Europæiske Union. Det følger af det foregående, at det på denne dato i kraft af den automatiske anerkendelse af afgørelsen om at indlede insolvensbehandling, som er foreskrevet i forordningens artikel 16, stk. 1, og som blev

4 — Jf. i denne retning dom af 2.5.2006, sag C-341/04, Eurofood IFSC, Sml. I. s. 3813, præmis 28, af 21.1.2010, sag C-444/07, MG Probud Gdynia, Sml. I. s. 417, præmis 22, og af 17.11.2011, sag C-112/10, Zaza Retail, Sml. I, s. 11525, præmis 17.

5 — Dommen i sagen MG Probud Gdynia, nævnt ovenfor i fodnote 4, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis.

anvendelig i Ungarn fra dennes tiltrædelse af Den Europæiske Union, ikke var muligt at ignorere tilstedeværelsen af den insolvensbehandling, som var blevet indledt vedrørende BCL Trading i Østrig. Som følge deraf havde en østrigsk rets afgørelse om at indlede insolvensbehandling i henhold til forordningens artikel 17, stk. 1, den samme virkning i Ungarn, som den havde efter østrigsk lovgivning.

34. Da ERSTE Banks søgsmål vedrørte en juridisk persons aktiver, hvorover der allerede var indledt en insolvensbehandling i en anden medlemsstat, og da den østrigske rets afgørelse om at indlede insolvensbehandling skulle have været anerkendt i Ungarn, tilkommer det de ungarske retter at anvende de i denne forordning indeholdte processuelle bestemmelser. Dette betyder, at den ret, som behandler ERSTE Banks sag, på grundlag af forordningen for det første skal træffe afgørelse om sin internationale kompetence og for det andet skal træffe afgørelse om, hvilken lovgivning, der finder anvendelse.

35. Med hensyn til afgørelsen vedrørende rettens internationale kompetence har den forelæggende ret i sin forelæggelsesafgørelse anført, at en fortolkning af forordningens artikel 5, stk. 1, er nødvendig for, at den kan afgøre, om de ungarske retsinstanser er kompetente til at træffe afgørelse i ERSTE Banks sag.

36. Forordningens artikel 5, stk. 1, vedrører imidlertid ikke rettens kompetence. Bestemmelsen behandler ikke de kompetencekonflikter, som kan opstå ved insolvensbehandlinger. Den dér fastsatte bestemmelse udgør en lovvalgsregel i form af en undtagelse fra hovedregelen i forordningens artikel 4, stk. 1, om anvendelse af den medlemsstats lovgivning, hvor insolvensbehandlingen er blevet indledt.

37. Det forekommer således klart, at forordningens artikel 5, stk. 1, ikke er af nogen betydning ved en afgørelse vedrørende de ungarske retters internationale kompetence til at træffe afgørelse i ERSTE Banks sag.

38. Det bør imidlertid i den henseende præciseres, at den forelæggende ret ikke har fremsat det præjudicielle spørgsmål med henblik på at bedømme de ungarske retters internationale kompetence. Det forekommer snarere, at den tager udgangspunkt i den antagelse, at den er nødt til at træffe afgørelse vedrørende lovvalget for at kunne træffe afgørelse om sin egen kompetence med hensyn til at bedømme ERSTE Banks sag.

39. Som jeg allerede har anført, skal den ret, som skal behandle en sådan sag, imidlertid for det første træffe afgørelse om sin internationale kompetence. I den sammenhæng skal denne ret lægge forordningens artikel 3, stk. 1, til grund, selv om denne bestemmelse kun udtrykkeligt nævner kompetencen til at indlede en insolvensbehandling.

40. I denne henseende er det passende at henvise til Seagon-dommen, hvor Domstolen fastslog, at forordningens artikel 3, stk. 1, skal fortolkes således, at den også giver den medlemsstat, på hvis område der er indledt en insolvensbehandling, international kompetence til at afgøre søgsmål, som følger direkte af denne behandling, og som træffes i nær forbindelse hermed [6].

41. Det er min opfattelse, at dette netop er karakteren af den sag, som ERSTE Bank har anlagt, idet den omfatter en del af BCL Tradings aktiver, som er berørt af virkningerne af afgørelsen om at indlede insolvensbehandling. Af denne årsag følger denne sag direkte af BCL Tradings insolvensbehandling og står i nær forbindelse dermed.

6 — Dom af 12.2.2009, sag C-339/07, Sml. I, s. 767, præmis 21. Domstolen har gentaget denne fortolkning endnu senere i dom af 15.12.2011, sag C-191/10, Rastelli Davide e C, Sml. I, s. 13209, præmis 20.

42. Henset til, at den omhandlede sag har en sådan karakter, skal den internationale kompetence fastlægges på grundlag af forordningens artikel 3, stk. 1, som leder os til de østrigske retter, forudsat at BCL Tradings hovedinteresser befinder sig på østrigsk område. Dette betyder naturligvis ikke, at det nødvendigvis drejer sig om den samme ret, som traf afgørelse om indledning af insolvensbehandlingen [7].

43. Sammenfattende bemærkes, at hvis det for det første anerkendes, at en østrigsk rets afgørelse om at indlede insolvensbehandling på tidspunktet for Republikken Ungarns tiltrædelse af Den Europæiske Union automatisk skal anerkendes i Ungarn fra tiltrædelsesdatoen at regne, og at den af ERSTE Bank anlagte sag for det andet følger direkte af denne behandling og afgøres i nær forbindelse hermed, kan de ungarske retter ikke have international kompetence til at træffe afgørelse i denne sag. Det følger deraf, at Domstolens besvarelse af det præjudicielle spørgsmål er uden relevans for den forelæggende ret med henblik på dennes afgørelse af sagen, idet den forelæggende ret ikke har international kompetence i den henseende, og det præjudicielle spørgsmål således er af hypotetisk karakter.

44. Det er ganske vist korrekt, at det ifølge fast retspraksis inden for rammerne af proceduren indført ved artikel 267 TEUF tilkommer den nationale ret, som tvisten er indbragt for, som alene har direkte kendskab til de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, og som har ansvaret for den afgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Som følge deraf er Domstolen, når de af den nationale ret stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, principielt forpligtet til at træffe afgørelse herom [8].

45. Domstolen har dog også udtalt, at den i særlige tilfælde med henblik på at efterprøve sin egen kompetence er beføjet til at undersøge de omstændigheder, hvorunder den nationale domstol har forelagt sagen. Domstolen kan kun afslå at træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål fra en national ret, når det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af fællesskabsretten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en saglig korrekt besvarelse [9].

46. Henset til den nævnte retspraksis samt det præjudicielle spørgsmåls hypotetiske karakter er det min opfattelse, at Domstolen ikke har kompetence til at besvare det præjudicielle spørgsmål.

47. Hvis Domstolen imidlertid skulle anse sig for at være kompetent til at besvare det præjudicielle spørgsmål, er det min opfattelse, at det forelagte spørgsmål bør besvares benægtende, idet en af betingelserne for anvendelsen af forordningens artikel 5, stk. 1, nemlig betingelsen om, at et af skyldnerens aktiver på tidspunktet for indledningen af insolvensbehandlingen skal befinde sig på en anden medlemsstats område, ikke er opfyldt. Denne betingelse kan således ikke anses for at være opfyldt, hvis det omhandlede aktiv på det relevante tidspunkt befinder sig på en stats område, hvor staten først efterfølgende bliver medlem af Unionen.

Forslag til afgørelse

48. Henset til det ovenfor anførte foreslår jeg Domstolen at erklære sig inkompetent til at besvare det spørgsmål, som Legfelsőbb Bíróság har stillet.

7 — Jf. i denne retning Seagon-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 6, præmis 27.

8 — Kendelse af 15.4.2011, sag C-613/10, Debiasi, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis.

9 — Dom af 7.7.2011, sag C-310/10, Agafiței m.fl., Sml. I, s. 5989, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis.